

Prædiken til 20. søndag efter Trinitatis 2021

Af Mette Høyer Dansøn

Salmer: 612 Den store mester kommer, 331 Uberørt af byens travlhed, 276 Dommer over levende og døde

-

571 Den store hvide flok vi se, 175 Jesus, livets rige kilde, 490 O søde Gud, din kærlighed

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus tog til orde og talte igen til dem i lignelser: »Himmeriget ligner en konge, der holdt sin søns bryllup. Han sendte sine tjenere ud for at kalde de indbudte til brylluppet, men de ville ikke komme. Så sendte han nogle andre tjenere ud, der skulle sige til de indbudte: Nu er der dækket op til fest; mine okser og fedekalve er slagtet, og alt er rede. Kom til brylluppet! Men det tog de sig ikke af og gik, én til sin mark, en anden til sin forretning, og andre igen greb hans tjenere og mishandlede dem og slog dem ihjel. Men kongen blev vred og sendte sine hære ud og dræbte disse mordere og brændte deres by. Så sagde han til sine tjenere: Bryllupsfesten er forberedt, men de indbudte var ikke værdige. Gå derfor helt ud, hvor vejene ender, og indbyd, hvem som helst I finder, til brylluppet. Og disse tjenere gik ud på vejene og samlede alle, som de fandt, både onde og gode, og bryllupssalen blev fuld af gæster. Men da kongen kom

ind for at hilse på sine gæster, fik han dér øje på en, der ikke havde bryllupsklæder på. Han spurgte ham: Min ven, hvordan er du kommet ind uden bryllupsklæder? Men han tav. Da sagde kongen til sine tjenere: Bind hænder og fødder på ham og kast ham ud i mørket udenfor. Dér skal der være gråd og tænderskæren. Thi mange er kaldet, men få er udvalgt.«

Matthæusevangeliet 22,1-14

I dag har vi med en lidt vanskelig lignelse at gøre... det kan man roligt sige.

Men lignelser kan jo låses op, så man forstår budskabet. – Og lignelser handler om Gud og os og Gudsriget.

Kongen i lignelsen er Gud. Vi møder Gud i lignelsen, som skuffet og vred – som magtfuld og dømmende. – Men vi møder også Gud som indbydende, inviterende, som en, der åbner sit rige for alle, både onde og gode, og fra alle steder, ... ja, så langt væk at vejene ender.

Hans tjenere, som indbyder til fællesskab, er profeter, og ja en af tjenerne er Jesus, som bliver mishandlet og slået ihjel... Jesus slås ihjel og er påskelørdag i dødsriget og prædiker for de døde, så Jesus sendes til steder, hvor vejene ender... Og derfra henter han sjæle op. Det er det element, vi har med i trosbekendelsen, når vi siger: ”nedfaret til dødsriget”.

Der er noget globaliserende og alt inkluderende i lignelsen. Festen er ikke kun for de få udvalgte! Skaren af indbudte bredes længere og længere ud ... Helt derud, hvor vejene ender! Helt ned i dødsriget. Vi bliver nu alle indbudte.... og indbydelsen er ikke

længere kun til det stammefolk, der var i Israel. De havde måske også for travlt med deres eget til at tage imod indbydelsen. Og vi ved hvordan Jesus blev modtaget med mishandling og korsdød... En korsdød, der dog har medført vores frelse, og som var en del af en større plan.

Men så er der en gæst uden bryllupstøj... En tavs mand, der ikke vil svare på, hvordan han er kommet ind uden bryllupsklæder, og ja hvad med ham? Han bindes på hænder og fødder og kastes ud i mørket udenfor – hvor der er gråd og tænderskæren. Han dømmes ude!

Der er en hård dom over den tavse gæst uden bryllupsklæder, som havde sneget sig ind...

Man tænker måske i første omgang:

Så lad os gå ud og finde ham, der blev smidt ud. Lad os gå derud, hvor der er gråd og tænderskæren – måske tænker vi, at vi selv er der... Finder vi ham, kan vi græde sammen – men vi er ikke smidt ud! Vi skal ikke være bange for, at vores klæder ikke er fine nok – for det er ikke hvem som helst, der blev smidt ud.

Vi bliver i første omgang lidt bange og nervøse for at blive smidt ud, for hvor slemt kan det være at gå til en fest uden at være rigtigt påklædt? Og skal straffen være så høj? Når man nøder folk til bryllupsfest, som står ude ved vejene, ... ja der hvor vejene ender, kan man så forvente, at de kommer klædt i fine klæder? Hvordan ser vi ud? Kan vi komme til Gud, som vi er?

Vi sang lige før:

”Dommer over levende og døde,

søn af stjerner og af mennesker,
aldrig ud i mørket vil du støde
den, der kommer til dig, som han er;”

Og det vil Gud heller ikke! Støde os ud i mørket! - Det bliver vi ikke! Kommer vi til Gud, som vi er, med hvad vi indeholder af godt og ondt, så bliver vi klædt på af ham... Gæsten uden bryllupstøj er ikke os...

Gæsten i evangeliet uden bryllupsklæder er ikke et almindeligt menneske, der er kommet til Gud...

Der er en tradition for at se på ”gæsten uden bryllupsklæder”, som Satan selv! – Så måske vi ikke lige skal tage ham i hånden og gøre fælles sag med ham... Vi skal måske hellere sørge for altid at være klædt på til at modtage Guds indbydelse - og hjælpe andre i de rigtige klæder. – Og så lade Satan sidde alene uden for og skære tænder! Lad ham endelig sidde der ude alene... Helt alene... Smidt ud, som ham, der ikke vil være rigtigt med, som vil være tavs, når der skal svares og gøres rede, når der skal synges og festes.

Vi/kirken skal gå ud og klæde folk på til festen, med undervisning med forkyndelse og vidnesbyrd: Vi skal gøre mennesker duelige, danne dem til at gå til den bryllupsfest, som Gud inviterer til.

Vi skal klædes åndeligt på og hjælpe andre med at være klædt åndeligt på.

Når vi er klædt åndeligt på, og tager imod en indbydelse, kan det ses på os, for vi lever ikke længere som før, når vi først har taget

imod Gud... Vi er iklædt nye klæder, vores gerninger bærer nye ”frugter”.

Umiddelbart forud for lignelsen om kongesønnens bryllup fortæller Matthæus, at Guds rige, ifølge Jesus, skal gives til dem, der bærer dets frugter. At bære Guds riges frugter må betyde at leve et liv, der er bestemt af tilhørsforholdet til ham, man er kommet til tro på. - Det gælder om at gøre den himmelske faders vilje og bære den frugt, som omvendelsen får os til at bære... Vi skal kendes på frugterne.

Værdig er kun den, hvis liv bliver bestemt af invitationen til kongens fest.

Man kan ikke tage imod indbydelsen og være med til festen, hvis man fortsat *er* og *lever* som før. Der sker noget med os, når vi tager imod indbydelsen... Også selv om indbydelsen bliver givet til både onde og gode, og os som indeholder både godt og ondt.... Der MÅ nødvendigvis ske en ændring i os med modtagelsen af indbydelsen... Uanset hvor onde eller gode vi er når vi modtager indbydelsen.

Vi kan altså ikke upåvirket tage imod indbydelsen. Vi skal leve efter den indbydelse, vi tager imod.

Heldigvis er vi ikke alene i den proces, det er at blive omformet. Vi er som ler i en pottemagers hånd, vi kan omformes indtil vi bliver brændt... Vi er som sølv, der kan smeltes og ændre form, indtil Gud ser sit eget spejlbillede i os. Helligånden deler vores liv og hverdag med os, og hjælper os med at træffe gode valg og dermed bære gode frugter... Når Pottemageren former, når mesteren smelter os eller Ånden hvisker, og samvittigheden

fortæller os hvad der er rigtigt, så skal vi overgive os og ikke yde modstand.

Vi skal iklæde os bryllupsklæderne på vej til bryllupsfesten fra det øjeblik vi modtager indbydelsen... Fra dåben til begravelsen skal vi klæde os på til at træde ind i Gudsriget.

Vi skal iklædes bryllupsklæder ved nadveren, hvor vi får udleveret en hvid ren klædedragt, der er vasket i lammets blod. Så vi uophørligt kan holde kirkegang eller bryllupsfest i Gudsriget, når vi når dertil.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed
Amen